

‘Afgerekend met valse bescheidenheid’

Eén ding in het leven wist hij zeker: hij wilde absoluut nooit een eigen bedrijf beginnen. En al helemaal niet in de logistiek. Maar God had andere plannen met de Rijssense Ruben van den Berg en zijn vrouw Erna. Nu sturen ze zestig koeriers aan; mensen die niet allemaal 100 procent kunnen geven, maar wel 100 procent terugkrijgen. Van God en van het echtpaar.

TEKST: LOES GROOTERS
FOTOGRAFIE: PAULIEN WILKINSON

“Hier in Twente zeg je al gauw: doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg. Maar dat heb ik afgeleerd. Waarom? Je komt er niet verder mee, je blijft in het normale.” Zo begint Ruben van den Berg. “Op zich is niets mis met dat normale, maar zo blijf je gekaderd en geef je God niet de ruimte om Zijn grootsheid door je heen te laten komen. De bekende Twentse nuchterheid, die heb ik nog wel, maar ik zeg niet meer bij voorbaat: ‘Dat kan niet’. Ik weet uit ervaring dat het soms wel lukt en daar strek ik mij naar uit. Zo loop ik God niet voor de voeten omdat het menselijke brein of de menselijke kaders al van te voren zeggen dat het niet lukt.”

Kijk niet achterom

Hoe Ruben van den Berg tot zijn inzicht kwam? Heel toepasselijk in verband met zijn naam: op een berg in Frankrijk. Daar was hij in 2015 met een groep christenen en een trainer die zei: “Als je verder wilt komen, moet je je focus verleggen. Maar... ik keek juist altijd achterom!” Als jongste uit een gezin van twaalf – vandaar de naam Ruben – zei een stemmetje in zijn achterhoofd altijd: ‘Ach, het is onze ‘Rub’ maar.’ “Ik voelde een stukje minderwaardigheid en dat liet ik overal in doorschemeren. De trainer zei me: ‘Kijk niet meer achterom. Je bent getrouwd, vader van vier kinderen en je bent niet toevallig directeur geworden, maar directeur van een prachtig bedrijf!’ Vanaf dat moment keek ik niet meer vanaf die berg naar beneden, maar halverwege.”

*“Ik zeg niet meer bij voorbaat:
‘Dat kan niet’”*

Vliegend de berg op

Een jaar later trok hij weer met een groep de bergen in. “We hadden bar weinig slaap gehad en mijn groepsgenoten raakten vermoeid. Maar ik vloog werkelijk die berg op. Voor mij was het een overwinningstocht. In 2015 plaatste God me halverwege die berg, nu was het tijd bovenop te staan. Ik voelde Zijn aanraking en ervoer: ‘Je bent een kind van Mij. Nu mag je voor Mij aan de slag.’ Op dat moment gebeurde er iets in mij en mocht ik mijn autoriteit van Jezus ontvangen om Zijn koninkrijk zichtbaar te maken op aarde. Toen heb ik ook echt afgerekend met valse bescheidenheid.”

De humor van God

Ruben en zijn vrouw Erna lachen als ze even later vertellen over Gods humor. “Ik haalde in mijn jeugd het diploma mbo logistiek, maar wilde nooit een bedrijf. En zeker niet in de logistiek. Want dat is keihard werken en een flinterdunne marge.” Toch kreeg hij na de nodige omwegen een

onderneming. Zijn route? Via een bouwmaterialenhandel, studie Theologie, transportbedrijf en een burn-out.

Hallo, God, vergeet U mij niet?!

“Op mijn 23e was Gods koninkrijk voor mij beperkt tot voorganger, pastor en evangelist - dat was mijn toekomst, dacht ik tijdens mijn theologiestudie.” De ene na de andere studiegenoot belandde op de kansel, maar niet Ruben. Tot hij beseftte: “Er klopt iets niet. Ik heb zo’n verlangen om U te dienen. Hallo, God, vergeet U mij niet?” Toen zijn energie in 2010 ook nog eens op raakte, koos hij voor een leven als deeltijd huisman, student en koerier. Zijn vrouw werd kostwinner.

Onrust op afstand voelen

Na twee jaar liep ook Erna echter vast. Op een zaterdag voelde ze dat ze moest stoppen met haar werk. Ruben zat toen in Amersfoort, voor zijn wekelijkse studiedag, maar voelde: “Ik moet naar huis.” En hij ging naar huis, weg uit de lessen. Zonder dat hij iets van Erna’s situatie wist, kwam tijdens de rit 2 Timotheüs 4:24 in hem op: ‘Hij die u roept, is getrouwd.’ “Ik riep uit: ‘Heer, ik weet het niet, maar ik moet mijn kleingelovigheid belijden.’ Ik brak, zat te huilen in de auto.” Hij stopt met praten, tranen wellen op. Dan gaat hij verder: “Daarop zei ik: ‘Heer, hier ben ik. Maar geef me alsjeblieft een groot geloof.’”

Hoeveel bevestiging wil ’n mens hebben?

Thuis vertelde zijn vrouw dat ze haar baan wilde opzeggen. “Toen deelde ik mijn moment en zei: ‘Zeg je baan maar op.’” Een moedige stap, want wat overbleef was niet meer dan twee dagen per week betaald koerierswerk én een gezin met – toen nog – drie kinderen om te voeden... Voor de zekerheid gooide Ruben die avond nog wel een vlies uit, zoals Gideon dat in Richteren 6:37 deed bij een belangrijke keus. Die avond vertelde een wildvreemde aan zijn vrouw dat hij een boodschap had: Psalm 23, de Heer is mijn Herder.’ De volgende morgen – zondag – was de vacht droog en de grond eromheen nat. En in de kerk prijkte voorop de liturgie... weer Psalm 23.

Tranen en kleding

De dag na haar ontslag ontdekte Erna dat ze zwanger was. “Dit vierde kind werd een vreugdekind!” Waar anderen wellicht in paniek raken – hoe moet dat met geld? – waren Erna en Ruben vol vertrouwen. “En we hebben geen dag te kort gehad”, klinkt het ineens tussen tranen door. “Als een van de kinderen nieuwe schoenen of kleren moest hebben, dan kregen we vanzelf nieuwe of tweedehands schoenen. Of een zak met kleren. God voorzag steeds.”

Zaak wordt zinkend schip

Niet veel later volgde een nieuw wonder. In het koeriersbedrijf waar Ruben werkt, kan hij ineens bedrijfsleider worden. Hij grijpt de kans. Even later blijkt dat zijn werkgever de zaak daarna wegens psychische problemen compleet aan zijn lot overlaat. Gevolg? Een zinkend schip en - met de haven in zicht na een periode van buffelen door Ruben - uiteindelijk een faillissement in 2013.

Kansloos (of toch niet?)

“Het ging me aan mijn hart dat veertien man in de WW zou komen”, blikt Ruben terug. Ondertussen zei zijn omgeving: “Jij hebt competenties genoeg om ondernemer te zijn.” Uiteindelijk bad hij daarom het gebed van Jabes uit 1 Kronieken 4:10: ‘Zegen mij: maak mijn grondgebied groot en bescherm me tegen het kwaad, zodat ik geen pijn hoeft te lijden.’ “Ik telde uit: het is 99 procent kansloos; ik heb geen geld; mijn huis staat onder water; we zitten midden in de economische crisis en ik heb geen zekerheden. Maar, Heer, als het uw weg is dan ga ik voor die ene procent.” Zijn doorstart slaagde. Met de helft van de werknemers. En onder de naam Logique.

Symbool van de kruiwagen

In 2016 volgde een belangrijke verandering. “We gingen alleen nog vervoeren wat te klein is voor een pallet en te groot voor een doos. Dus kleintransport waarvan het product zo in een bestelbus past.” Als symbool voor dit onhandige, bijzonder formaat gebruiken ze vanaf dat

moment een kruiwagen. Een symbool dat ze ook doortrekken naar hun personeel, dat net zó bijzonder is. En soms een kruiwagen nodig heeft om terug te komen in het arbeidsproces.

Nu eens niet die 100 procent

“Je kunt de logistieke processen op 100 procent zetten voor zo veel mogelijk rendement. Dan moet je mensen hebben die dat voor 100 procent aankunnen. Mensen die ondergesneeuwd zijn, kun je slechts 80 of 90 procent inzetten. Wie de motivatie en inzet heeft om te werken, kan bij ons al aan de slag; je mag dit werk namelijk met rijbewijs B al doen. Dat maakt het heel geschikt voor een groep die net boven de categorie mensen staat met een afstand tot de arbeidsmarkt. Bij die groep zit echter veel pijn, verdriet en ellende van dingen die ze in het leven is overkomen. We willen dat het bedrijf een veilige plek is voor deze mensen. Daarom passen wij de processen aan hen aan in plaats van andersom.”

Praktijkvoorbeeld: huilende medewerker

Erna, die sinds de komst van hun vierde thuis zit, neemt in die tijd het personeelsbeleid op zich. Ze werkt op vaste dagen en dat weten de medewerkers. “Vanmorgen was niet mijn werkmorgen. Maar ik had het gevoel naar de zaak te moeten”, illustreert ze. “Ineens komt er een medewerker binnen, gooit zijn tas in de hoek en begint te huilen. Zegt dat hij het niet meer aan kan en niemand heeft

om mee te praten. ‘Toen ik langsreed en jou zag zitten, dacht ik: ‘Yes, dan kan ik mijn verhaal doen.’ Kijk, dát is de kracht van Logique. Dit is de plek die we willen zijn. Dat is Jezus laten zien in deze maatschappij.” Een bij-effect hiervan? “Waar andere transportbedrijven schreeuwen om chauffeurs, staan ze bij ons aan de deur!”

En dan is er de echte bescheidenheid

Bij de nieuwjaarsbijeenkomst Kingdom at Work van CBMC kregen Erna en Ruben dit jaar een nieuwe bevestiging van hun werk. Een Amerikaanse man vertelde hoe zijn bouwbedrijf omging met medewerkers. “Hij vertelde óns verhaal”, klinkt het met trillende stem, voordat er grote tranen over Rubens wangen rollen. Hij stokt, komt bijna niet uit zijn woorden: “God sprak daarna tot me: ‘Jullie gaan het land in om te laten zien hoe je Kingdom at Work in praktijk brengt, hoe je anderen motiveert en bemoedigt.’” Hij valt stil, slikt zijn tranen weg en vervolgt: “Wie ben ik om dit te mogen doen?”

Deur de wekke proat ie d’r niet owwer

Ook buiten de deur laten ze hun levende geloof zien. Bij de notaris, waar ze bijna een coachingsgesprek geven wanneer die vanwege privéomstandigheden begint te huilen. Of bij een lokale businessclub, waar Ruben een presentatie geeft. “In Rijssen weet iedereen dat je christen bent, maar je praat er niet over. Op zondag goi noar de kearke, maar deur de wekke proat ie d’r niet owwer. Dat is het motto. Ik vertelde daar dat ik geroepen was te ondernemen en een passie heb voor Jezus. En van daaruit ook een passie voor de mensen in ons bedrijf. Toen zei iemand: ‘Wat gaaf dat je dit durft.’ Mijn antwoord? ‘Jij kunt dat ook. Gewoon doen!’ Natuurlijk is het doodeng, maar wat dacht je hoe Paulus en Johannes het vonden, en al die andere discipelen? Als je de liefde van Jezus hebt geproefd, ziet wat er gebeurt in mensenlevens, dat er genezing is of iets tot bloei komt, dan hou je je toch niet meer stil?”

*‘Op zondag goi noar de kearke,
maar deur de wekke proat ie
d’r niet owwer’*

Mozes versus moderne slavernij

Toch gaat ook de vaarroute van Logique soms over flinke golven. Zo bleek eerder dit jaar van het werk voor een opdrachtgever bijna geen winst meer over te blijven. Maar... die klant zorgde wel voor 50 tot 60 procent van de omzet... “Erna en ik kwamen er niet uit wat we

moesten doen.” Ze gingen zelfs even hun eigen weg. Totdat God door een broeder tot Ruben sprak over de situatie. “Ik denk dat je Mozes bent. Ga uit de moderne slavernij en God gaat voorzien.” Daarop belde hij Erna om te vragen of hij naar haar toe kon komen om dit te delen.

Verdwijnend omzetgat

“Onderweg belde ik eerst nog met Wim Kater (directeur CBMC, red). Voor ik mijn verhaal kon doen, wilde hij bidden.” Ruben parkeert daarom zijn auto op een zandweggetje en begint te lopen naar een straatnaambordje. Prompt beschrijft Wim waar Ruben loopt. “Hij zei: ‘Ruben, je hebt geen tegenwind, maar zijwind. Je hebt het einddoel voor ogen. En God zegt: gaan!’ Dat was zo’n bevestiging binnen een halve dag!” Hoe hij het enorme omzetgat moest opvullen? Dat wist de Rijssenaar nog niet. Maar God voorzag. “Binnen een week nadat ik het besluit nam, kreeg ik al enorme kansen. En binnen drie weken was ruim twee derde van de omzet al opgevangen. Niet te beschrijven. Ik weet gewoon niet wat er gebeurt op dit moment. Ik kan er niet bij met m’n verstand.”

Zijn boodschap aan andere ondernemers luidt door alle golven heen dan ook: “Zorg dat je dicht bij je hemelse Papa blijft. Want er liggen mooie dingen voor je klaar, als je het cadeautje uitpakt.”

